

Sygn. akt II KK 422/18

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie **M. M.**

skazanego z art. 156§3 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. i art. 190§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 8 listopada 2018 r.

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 17 maja 2018 r., sygn. akt II AKa [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w S.

z dnia 29 grudnia 2017 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

M. M. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 11 października 2016 r. w W., województwa [...], bijąc po głowie pięściami oraz kopiąc obutą stopą w głowę T.B., spowodował u niego obrażenia ciała w postaci krwiaka przymózgowego z przebicciem do układu komorowego, krwiaka śródmózgowego. krwawienia podpajęczynówkowego, stłuczenia mózgu z obrzękiem oraz stłuczenia twarzy, powodując tym samym u T.B. ciężki

uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, w następstwie której w dniu 7 listopada 2016 r. T. B. zmarł, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu, co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 156 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

II. w dniu 11. października 2016 r. w W., województwa [...], groził K. B. uszkodzeniem ciała, gdzie groźba ta wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu, co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 29 grudnia 2017 r., sygn. akt II K [...]:

1. oskarżonego M. M. uznał za winnego popełnienia w sposób opisany w pkt. 1 zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 156 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 13 lipca 2017 r.) i za to na podstawie art. 156 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 10 lat pozbawienia wolności;
2. oskarżonego M. M. uznał za winnego popełnienia w sposób opisany w pkt. II zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;
3. na podstawie art. 85 § 1 i § 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego jedną łączną karę 10 lat pozbawienia wolności za oba zbiegające się przestępstwa.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 17 maja 2018 r., sygn. akt II AKa [...] zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Wyrok Sądu odwoławczego w odniesieniu do punktu 1 zaskarżył kasacją obrońca skazanego M. M. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. poprzez zaniechanie dokonania wszechstronnej kontroli odwoławczej i nienależyte rozpoznanie zarzutów postawionych w apelacji, w szczególności przez zaakceptowanie błędnego poglądu Sądu I instancji, że skazany M. M. jest jedynym sprawcą, który dopuścił się pobicia

pokrzywdzonego T.B. powodując określone obrażenia ciała mężczyzny, w następstwie których pokrzywdzony zmarł, jak również skierował groźby karalne pod adresem K.B., podejmującego próbę obrony pokrzywdzonego przed skazanym, podczas gdy materiał dowodowy zebrany w niniejszej sprawie, prowadzi do przeciwnego wniosku.

Podnosząc sformułowany wyżej zarzut, autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] wydanego wobec skazanego M.M. w zaskarżonej części oraz wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy skazanego M. M. do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, co upoważniało Sąd Najwyższy do jej oddalenia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Pomimo formalnego powołania się przez skarżącego na rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k., kasacja w istocie zmierza do ponownego poddania pod osąd wyroku Sądu I instancji, a ściślej – poczynionych przez ten Sąd oceny ustaleń faktycznych odnoszących się do obu czynów prawomocnie przypisanych skazanemu. Świadczy o tym zarówno sposób zredagowania samego zarzutu kasacyjnego, jak i treść wywodów kasacji (zob. s. 3). Treść uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego (zob. s. 6 - 9 motywów SA) skonfrontowana z zarzutami sformułowanymi w apelacji w najmniejszym stopniu nie uprawdopodobnia, jakoby kontrola odwoławcza wyroku Sądu *meriti* nastąpiła z naruszeniem obowiązujących w tym zakresie art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k., ani by – tym bardziej – miało ono charakter rażący.

Zdaniem Sądu Najwyższego Sąd odwoławczy bez wątplenia rozważył prawidłowość oceny zeznań uczestników przedmiotowego spotkania, to jest K. B., M.M. i R.W., dostrzegając, że ten ostatni świadek opuścił mieszkanie pokrzywdzonego zanim doszło do pobicia T.B. Nie znalazł przy tym podstaw do zakwestionowania zeznań tych świadków, w szczególności zaś nie uznał, by przemawiała za tym treść chwiejnych depozycji oskarżonego. Ocena Sądu odwoławczego odnosi się więc do materiału dowodowego wskazywanego przez

obronę w apelacji. Jest rzeczowa i kompletna. Obszerność rozważań również odpowiada złożoności zarzutów apelacyjnych oraz charakterowi sprawy.

W tym stanie rzeczy, nie sposób przyjąć, by zebrane w sprawie dowody, oceniane przez pryzmat dyrektyw art. 7 k.p.k. bezpodstawnie podważały „wartość dowodową” tych wyjaśnień oskarżonego, w których nie przyznał się do zarzucanych mu czynów, a w konsekwencji – rzutowały na prawidłowość poczynionych ustaleń.

Z tych wszystkich powodów, nie znajdując podstaw do uwzględnienia kasacji i w pełni podzielając stanowisko przedstawione w rzetelnej pisemnej odpowiedzi prokuratora, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.